

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 349/2015-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. júna 2015 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátska kancelária, Rožňavská 2, Bratislava, ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 37 Er 1536/2006 z 5. marca 2015 v časti o zamietnutí námietok a v časti návrhu na odklad exekúcie, ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 37 Er 1536/2006 a jeho uznesením z 5. marca 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a uznesením Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 37 Er 1536/2006 z 5. marca 2015 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) v časti o zamietnutí námietok a v časti návrhu na odklad exekúcie, ako aj porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu sp. zn. 37 Er 1536/2006 (ďalej aj „napadnuté konanie“) a jeho uznesením z 5. marca 2015.

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľka je v procesnom postavení povinnej v napadnutom exekučnom konaní, ktorého predmetom je zaplatenie sumy 11,18 € s príslušenstvom a trovy exekúcie. Sťažovateľka v prebiehajúcom exekučnom konaní po doručení upovedomenia o začatí exekúcie podala námietky proti exekúcii a trovám exekúcie s odôvodnením, že podpis na doručenke o prevzatí exekučného titulu nie je jej, predmetný exekučný titul jej nikdy nebol doručený, preto nikdy nenadobudol právoplatnosť ani vykonateľnosť. Ďalej tiež v rámci námietok namietala premlčanie práva správcu dane vyrubiť daň, keďže exekučným titulom bol platobný výmer obce, ktorým bola vyrubená daň za nehnuteľnosť.

Okresný súd napadnutým uznesením jej námietky proti exekúcii a návrh na odklad a zastavenie exekúcie zamietol. Exekučný súd zároveň napadnutým uznesením vyhovel námietkam proti predbežným trovám exekúcie.

Sťažovateľka v sťažnosti rozsiahlo skutkovo opisuje genézu celého prípadu vrátane nesúvisiacich informácií, pričom dochádza k záveru, že exekučný súd nesprávne vyhodnotil jej námietky proti exekúcii. Sťažovateľka tiež chronologicky uvádza svoje jednotlivé podania v napadnutom konaní a poukazuje na celkovú dobu konania, opakovanú nečinnosť súdu, jeho nezákonné postupy, v dôsledku čoho dochádza aj k záveru o neprimeranej dĺžke napadnutého konania, a preto zároveň tvrdí, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prieťahom.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Okresný súd Bratislava IV svojím postupom a uznesením zo dňa 05.03.2015, sp. zn. 37 Er 1536/2006 (prešlo zo sp. zn. 15E 4948/02) v časti o zamietnutí námietok a v časti návrhu na odklad exekúcie porušil základné práva [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 20 Ústavy SR.

2. *Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 05.03.2015, sp. zn. 37 Er 1536/2006 (prešlo zo sp. zn. 15E 4948/02) sa v časti zamietnutia námietok sťažovateľky a v časti zamietnutia návrhu na odklad exekúcie zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.*

3. *Okresný súd Bratislava IV svojím postupom a uznesením zo dňa 05.03.2015, sp. zn. 37 Er 1536/2006 (prešlo zo sp. zn. 15E 4948/02) porušil základné práva [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.*

4. *Okresnému súdu Bratislava IV v konaní vedenom pod sp. zn. 37 Er 1536/2006 prikazuje konať bez zbytočných prietahov.*

5. [REDAKOVANÉ] *priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 5.000,- €, ktoré jej je Okresný súd Bratislava IV povinný vyplatiť do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.*

6. *Sťažovateľke sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia k rukám jej advokáta do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka svojou sťažnosťou namieta porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesením z 5. marca 2015.

Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

To znamená, že ústavný súd môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že v posudzovanom prípade je obsah sťažnosti neurčitý a neúplný. Závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že v celom jej odôvodnení (približne 14 strán podrobne opisujúcich priebeh konaní, ich hodnotenie a vecnú argumentáciu) sa nenachádza čo i len jediná dostatočne konkrétna a určitá ústavnoprávne relevantná námietka, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy okresným súdom, ktorého ako porušovateľa sťažovateľka v petite svojej sťažnosti označila. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľka musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj

skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti vo vzťahu k namietaným porušeniam jej základných práv podľa ústavy významné procesné dôsledky. Ústavný súd totiž nie je skutkovým súdom ani ďalšou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva, takže bez splnenia uvedenej podmienky ústavný súd o návrhoch sťažovateľky uvedených v petite ani nemôže rozhodovať.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní a jeho uznesení z 5. marca 2015 v petite sťažnosti, ústavný súd konštatuje, že predmetný článok ústavy obsahuje niekoľko základných práv, pričom formulácia petitu, ktorým sťažovateľka navrhuje vyslovenie porušenia základného práva podľa uvedeného článku ústavy aj označeným uznesením (teda nielen postupom) okresného súdu, pôsobí máätúco a skôr indikuje, že sťažovateľka nemala na mysli základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov postupom okresného súdu, ale skôr iné základné právo upravené predmetným článkom ústavy. Naproti tomu sa ústavný súd vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti domnieva, že sťažovateľka mala na mysli paradoxne základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Aj táto neurčitosť petitu vo vzťahu k ostatnému obsahu sťažnosti vytvára priestor pre dohady a dedukcie.

Ústavný súd v konštatuje, že sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, neobsahuje kvalifikované odôvodnenie a je neúplná a nepresná, čo sa týka základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, teda nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení

námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti obsahovo korešpondujúce s návrhom na rozhodnutie vo veci samej, konkretizáciu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky jej sťažnosť odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec odôvodnenia ústavný súd dodáva, že pokiaľ sťažovateľka mala v úmysle domáhať sa vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, povinnosťou sťažovateľky bolo preukázať vyčerpanie do úvahy prichádzajúcich právnych prostriedkov ochrany v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, konkrétne vyčerpanie sťažnosti na prieťahy v napadnutom konaní adresovanej predsedovi okresného súdu podľa

§ 62 ods. 1 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorú ústavný súd štandardne (napr. IV. ÚS 153/03, IV. ÚS 278/04, III. ÚS 401/2008) považuje za dostupný a účinný prostriedok ochrany jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Z celého obsahu sťažnosti nie je možné zistiť, či tak sťažovateľka urobila, alebo nie. Tento nedostatok sťažnosti neumožňuje ústavnému súdu posúdiť, či je sťažnosť v tejto časti prípustná, teda či sú splnené podmienky na uplatnenie svojej právomoci.

Zároveň ústavný súd konštatuje, že v posudzovanom prípade sťažovateľky neboli ani tvrdené, ani preukázané také dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by mohli viesť k odpusteniu požiadavky na využitie účinného prostriedku nápravy podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Navyše, sťažovateľka namietala porušenie svojho označeného základného práva podľa ústavy nielen postupom okresného súdu v exekučnom konaní, ale paradoxne aj jeho napadnutým uznesením. Ústavný súd konštatuje, že práve napadnutým uznesením okresného súdu bola odstránená jej právna neistota, čo sa týka ňou vznesených námietok proti exekúcii, ako aj jej návrhu na odklad exekúcie. V tejto súvislosti ústavný súd pripomína, že k porušovaniu označeného základného práva v exekučnom konaní môže dochádzať len v istých štádiách či fázach exekučného konania, keď príslušný exekučný súd rozhoduje o kvalifikovaných návrhoch účastníkov. V prípade, že exekučný súd rozhodne o tom-ktorom návrhu účastníka, nemožno už hovoriť o pretrvávajúcej právnej neistote účastníka, v danom prípade sťažovateľky už aj vzhľadom na skutočnosť, že ide o vykonávacie konanie, a nie nachádzacie konanie. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že existoval aj ďalší dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľky v časti, ktorou namietala porušenie svojho označeného základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v napadnutom konaní, a to zjavná neopodstatnenosť.

Z predloženej sťažnosti a k nej priloženej dokumentácie tiež vyplýva, že spor, v súvislosti s ktorým sa sťažovateľka uchádza o ústavnú ochranu v konaní pred ústavným súdom, sa týka exekučného konania smerujúceho na vymoženie pohľadávky v sume 11,18 €

(exekučný titul platobný výmer – daň za nehnuteľnosť). V nadväznosti na túto skutočnosť ústavný súd poukazuje na § 238 ods. 5 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, z ktorého okrem iného vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustné vo veciach, v ktorých je napadnuté právoplatné rozhodnutie neprevyšujúce trojnásobok minimálnej mzdy, t. j. táto skutočnosť predstavuje vo sfére všeobecného súdnictva zákonný dôvod na odmietnutie dovolania z dôvodu neprípustnosti vzhľadom na to, že ide o sumu bagateľnú (pozri napr. IV. ÚS 358/08 alebo IV. ÚS 717/2013).

Ústavný súd už vyslovil právny názor, podľa ktorého ak Občiansky súdny poriadok vylučuje u bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva (IV. ÚS 431/2012). Aj preto ústavný súd v prípadoch, keď sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu orgánu verejnej moci, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytuje ústavnoprávnu ochranu sťažovateľom len v celkom výnimočných prípadoch, ak sťažnosť signalizuje, že došlo k zásahu do základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Vo veci sťažovateľky o takýto výnimočný prípad podľa názoru ústavného súdu celkom zjavne nejde. Okresný súd sa v pomerne rozsiahlom odôvodnení svojho napadnutého uznesenia prima facie zaoberal námietkami sťažovateľky a reagoval na ne.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

Vychádzajúc zo skutočnosti, že sťažovateľka sa svojou sťažnosťou domáhala ústavnej ochrany v spore o sumu, ktorá je zjavne bagateľná, ústavný súd konštatuje, že vo veci

sťažovateľky by podľa jeho doterajšej judikatúry neboli splnené podmienky na poskytnutie ústnej ochrany, a preto sťažnosť v časti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojich označených základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy postupom a výrokom napadnutého uznesenia o zamietnutí jej námietok, ako aj výrokom, ktorým okresný súd zamietol návrh na odklad exekúcie, bolo možné tiež odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. júna 2015